

ОТ АВТОРКАТА НА БЕСТСЕЛЪРА „ДЕЛИРИУМ“

Дорън Оливър

ПА
НИ
КА

По една тръпка
всяка минута

Е. Локхарт, автор на „Ние, лъжците“

enthusiast
Teen's Books

Лорън Оливър

ПА
НИ
КА

Lauren Oliver
Panic

Copyright © 2014 by Laura Schechter

Лорън Оливър
Паника

- © Мариана Христова, преводач, 2016
- © Виктор Паунов, художник, 2016
- © **Enthusiast** – запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2016
ISBN 978-619-164-188-8

Лорън Оливър

ПА
НИ
КА

Роман

*Превела от английски
Мариана Христова*

enthusiast
Teen's Books
София, 2016

Събота, 18 юни

Хедър

Водата беше толкова студена, че дъхът на Хедър секна, докато си пробиваше път покрай хората, които се бяха стекли навсякъде по брега и в плитчините, размахвайки кърпи и ръчно изработени плакати, без да спират да ръкопляскат и да крещят окуражително на онези, които още си чакаха реда да скочат.

Пое си дълбоко въздух и се гмурна. Гласовете, крясъците и смехът незабавно заглъхнаха.

Само един глас продължи да звучи в ушите ѝ.

„Не исках да стане така.“

Тези очи! Дългите мигли, бенката под дясната вежда.

„У нея просто има нещо...“

У нея има нещо. С други думи: у теб няма нищо.

Смяташе тази вечер да му каже, че го обича.

Студът беше смазващ, прелетя като свистящ порой през тялото ѝ. Джобовете на дънковите ѝ шорти сякаш бяха натежали от камъни. За щастие всички тези години, през които бе прекосявала басейна и се бе надпреварвала с Бишгъп, бяха превърнали Хедър Нил в отлична плувкиня.

Водата беше пълна с тела, които се извиваха и ритаха, плискаха и се придвижваха напред – скачачите и хората, които се бяха присъединили към тях в победното им плуване. Те плискаха във водата все още облече-

ни, с кутии бира и цигари трева в ръка. Хедър чуваше далечен ритъм, глухо барабанене, и се остави то да я тласка през водата – без мисли, без страх.

Точно в това бе същността на „Паника“: без страх.

Тя подаде глава на повърхността, за да си поеме въздух, и видя, че вече е прекосила тясната водна ивица и е стигнала до отсрещния бряг: грозна купчина скали, покрити с хлъзгав черен и зелен мъх, плътно струпани една до друга като стара колекция от играчки „Лего“. Целите на дупки и процеци, те се издуваха като балони от водата и се издигаха към небето.

Трийсет и един души вече бяха скочили – до един приятели и бивши съученици на Хедър. Само една групичка бе останала на хребета – назъбената скалиста ивица на брега, която се издигаше на дванайсет метра във въздуха от северната страна на басейна, като огромен зъб, пробил си път на повърхността на земята.

Беше прекалено тъмно, за да ги вижда. Фенерчетата и празничният огън осветяваха само брега и около един метър от тъмната вода, както и лицата на хората, които бяха скочили и продължаваха да се поклащат триумфално, дразнейки останалите състезатели, прекалено щастливи, за да усетят студа. Ивицата представляваше неравна черна маса, в която или дърветата си проправяха безогледно път напред по скалата, или гората бавно притегляше скалата към себе си.

Хедър обаче знаеше кои са. След като стигна до хребета, всички състезатели трябваше да съобщят самоличността си, а после Дигин Роджърс, тазгодишният спортен коментатор, повтаряше имената в мегафона, зает от по-големия му брат – ченге.

Оставаше да скочат още трима души: Мърл Трейси, Дерек Клийг и Натали Велес. Нат.

Най-добрата приятелка на Хедър.

Хедър заби пръсти в една пукнатина в камъните и се набра нагоре. По-рано, както и през изминалите години, тя бе наблюдавала как всички останали участници

пгълзят по склона като гигантски подгизнали насекоми. Всяка година всеки бързаше да скочи пръв, макар че това не носеше допълнителни точки. Беше въпрос на гордост.

Удари си лошо коляното в един изпъкнал ръб. Погледна надолу и видя, че по капачката ѝ тъмнее ивица кръв. Странно, но не изпитваше никаква болка. И макар че всички все още ликуваха и крещяха, шумът идваше някак отдалеч.

Думите на Мат заглушиха всички други гласове.

„Виж, просто не се получава.

У нея има нещо.

Можем да си останем приятели.“

Въздухът беше хладен. Вятърът бе набрал сила, пееше през старите дървета и караше гората да стене, но Хедър вече не усещаше студ. Сърцето ѝ биеше учестено в гърлото. Тя намери в скалата друга опора за ръцете си, подпря краката си на хлъзгавия мъх, надигна се и се подпря, както бе наблюдавала да правят участниците всяко лято от осми клас насам.

Смътно дочуваше гласа на Дигин, изменен от мегафона:

– На късен етап в играта... нов участник...

Но вятърът отнасяше половината му думи.

Нагоре, нагоре, нагоре! Не обръщаше внимание на болката в пръстите и бедрата си, опитваше се да се придържа към лявата страна на скалата, където камъните, забити под ъгъл един в друг, оформяха широка изпъкнала каменна ивица, лесна за изкачване.

Ненадейно покрай нея профуча някаква тъмна фигура, човек. Хедър едва не се подхлъзна. В последния момент притисна краката си по-силно към тесния ръб и заби здраво пръстите на ръцете си, за да се закрепят. Надигна се буря от аплодисменти и първата ѝ мисъл беше: „Натали“.

Но после Дигин избоботи:

– И той е *вътре*, дами и господа! Мърл Трейси, нашият трийсет и втори участник, е *във водата!*

Вече почти беше стигнала до върха. Рискува да хвърли поглед назад и зърна стръмен наклон на назъбена скала, тъмна вода, която се разбиваше в основата на издатината. Ненадейно ѝ се стори, че от нея я разделят милиони мили.

За секунда мъглата в главата ѝ се разнесе, гневът и болката отшумяха и ѝ се прииска да запълзи обратно надолу, да се озове на сигурно място на брега, където я чакаше Бишгп. Въпреки късния час можеха да отидат до ресторантчето на Дот и да хапнат вафли с допълнително масло и допълнително бита сметана. Можеха да се качат в колата, да отворят всички прозорци и да карат безцелно, заслушани във все по-високото свирене на шурците, или да седнат на капака на колата му и да си говорят за глупости.

Но беше много късно. Гласът на Мат отново зашепна в ухото ѝ и тя продължи да се катери.

Никой не знае кой е измислил „Паника“ или кога е започнала играта.

Съществуват различни теории. Някои хора обвиняват закриването на фабриката за хартия, при което четирийсет процента от пълнолетните жители на Карп, Ню Йорк, за една нощ останали без работа. Майк Дикинсън, който се прочу, след като го арестуваха като дилър за наркотици в същата нощ, в която го обявиха за крал на бала и сега сменя спирачки на „Джифи Люб“ на Магистрала 22, обича да си приписва заслугата. Затова все още ходи на Началния скок, седем години след завършването си.

Но нито една от тези истории не отговаря на истината. „Паника“ започна както толкова много други неща в Карп – бедно градче с население от дванайсет хиляди души, разположено на сред нищото: защото беше лято и нямаше какво друго да се прави.

Правилата са прости. Денят след завършването е Началният скок и играта продължава през цялото лято.

След последното изпитание победителят прибира джакпота.

Всички в гимназията „Карп“ плащат за джакпота, без изключение. Таксата е по един долар на ден за всеки ден от учебната година – от септември до юни. Отказалите да кихнат сумата получават напомнания, които варират от деликатни до крайно убедителни: ограбено шкафче, разбити прозорци, разкрасена физиономия.

Така е честно. Всеки, който иска да играе, има възможност да победи. Това е още едно от правилата: всички ученици от последния курс, но *само* от последния, могат да участват и трябва да оповестят, че смятат да се състезават в Скока – първото изпитание. Понякога се записват цели четирийсет деца.

Победителят винаги е само един.

Двама съдии планират играта, определят изпитанията, запознават с инструкциите, раздават и отнемат точки. Избират ги съдиите от предишната година и самоличността им се пази в строга тайна. В цялата история на „Паника“ никой никога не е признавал, че е бил съдия.

Разбира се, имало е подозрения – слухове и предположения. Карп е малко градче и на съдиите им се плаща. Как така Майра Камбъл, която постоянно крадеше обяд от училищната закувалня, защото у тях нямаше храна, ненадейно си позволи хонда втора ръка? Каза, че някакъв чичо бил умрял. Но никой никога не беше чувал за чичото на Майра. Всъщност никой не бе *помислял* за Майра, докато един ден не пристигна с кола със свалени прозорци и цигара в устата. Слънцето блестеше по предното стъкло толкова ярко, че скриваше почти напълно усмивката на лицето ѝ.

Двама съдии, избрани тайно, заклели се да пазят тайна, които работят заедно. Така трябва да бъде. В противен случай ще започнат да им предлагат подкупи, а може би и да им отправят заплахи. Точно затова са двама – за да е сигурно, че ще се запази равновесието, да се намали възможността единият от тях да прибегне до

измама и да започне да дава информация, да подхвърля намеци.

Ако играчите знаят какво да очакват, значи могат да се подготвят. А това изобщо не е честно.

Донякъде самата неочакваност, това, че никога не знаят, започва да ги изнервя и ги кара да се откажат един по един.

Джакпотът обикновено възлиза само на малко над петдесет хиляди след удържането на таксите и изплащането на възнаграждението на съдиите – които и да са те. Преди четири години Томи О'Хеър си прибра печалбата, направи от една заложна къща две покупки, едната от които лимоненожълт фолксваген, отправи се право към Вегас и заложил всичко на черно.

На следващата година Лорън Дейвис си купи нови зъби и нови цици и се премести в град Ню Йорк. Две Коледи по-късно се върна в Карп, остана точно толкова, колкото да се изфука с новата си дамска чанта и още по-новия си нос, и се понесе обратно към града. До Карп достигнаха какви ли не слухове: че се среща с бившия режисьор на някакво телевизионно риалити шоу за отслабване; че е станала модел на „Виктория Секрет“, макар че никой никога не я видя в каталог. (А много от момчетата провериха.)

Конрад Спърлок се насочи към производството на метамфетамини – бизнесът на баща му – и вложи парите в нова барака на Малъри Роуд, след като последното им местенце изгоря. Но Шон Макманъс използва печалбата си, за да отиде в колеж: смята да стане лекар.

През седемте години, откакто се играе „Паника“, има три смъртни случая – четири, ако броим Томи О'Хеър, който се застреля с втората си покупка от заложната къща, след като числото излезе червено.

Разбирате ли? Дори победителят от „Паника“ се бои от нещо.

Лорън Оливър

Паника

Превод *Мариана Христова*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Художник *Виктор Паунов*
Предпечат *Митко Ганев*
Американска. Първо издание

Формат 60×90/16
Печатни коли 18
ISBN 978-619-164-188-8

Издава enthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/943 87 16
факс: 02/943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“
може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg



Печат „Полиграф-Юг“

**КОЛКО ДАЛЕЧ СИ ГОТОВ
ДА СТИГНЕШ,
ЗА ДА ИЗБЯГАШ
ОТ ЖИВОТА, КОИТО ВОДИШ?**

ХЕДЪР никога не си е помисляла, че един ден може да се състезава в „Паника“ – легендарна игра за току-що завършили гимназисти, в която залогът е висок, а наградата – още по-висока. Никога не се е смятала за безстрашна, за човек, готов да се състезава, за да изпъкне сред другите. Но когато открива нещо и някого, заради когото да се бори, Хедър разбира, че е по-смела, отколкото си е представяла.

ДОДЖ никога не се е боял от „Паника“. Неговата тайна му вдъхва сили и го тласка да продължи напред до края на играта – сигурен е в успеха си. Но не знае нещо – не само той има какво да крие. Всеки има причина, заради която да се бори.

*Оливър бележи наситено с
напрежение завръщане към реализма,
което държи читателите будни до
късно през нощта.
„Киркус Ривю“*

*Романът на Оливър е съвсем
правдоподобен и завладяващ разказ за
приятелство,
вярност, оцеляване и смелост.
„Ел Ел Ел Буклист“*

www.entusiast.bg



9 786191 641888

Цена 15,00 лв.

**ПА
НИ
КА**